

kteřá muže z Orientu přinutila vydat se na cestu. My se dnes sice neptáme na krále; ale zneklidňuje nás stav světa a tážeme se: Kde najdeme měřítka pro svůj život, a kde měřítka, abychom se zodpovědně podíleli na utváření současnosti a budoucnosti světa? Komu smíme důvěřovat, komu se svěřit? Kde je ten, kdo mi může dát uspokojující odpověď na očekávaní mého srdce? Klášť si takové otázky znamená především uznat, že cesta není u konce, dokud se člověk nesetká s tím, který má moc založit ono univerzální království spravedlnosti a pokoje, po kterém lidé touží, které však sami nejsou schopni uskutečnit. Klášť si tyto otázky dále znamená hledat toho, který neklame a nemůže být oklamán, a který je proto schopen nabídnout jistotu, jež je tak neotřesitelná, že z ní člověk může žít, a popřípadě pro ni i zemřít.

Když se na horizontu života objeví tato odpověď, pak milí přátelé, musí člověk učinit nutná rozhodnutí. Je to jako když se člověk ocitne na křižovatce: kterou cestou se vydat? Tou, ke které podněcují vášně, nebo tou, kterou ukazuje hvězda, která září ve svědomí? Když mudrci slyšeli odpověď: „V Betlémě v Judei; neboť tak je psáno u proroků“ (Mt 2, 5), rozhodli se, osvěceni tímto slovem, pokračovat v cestě až k cíli. Z Jeruzaléma šli do Betléma, to znamená od slova, které jim ukázalo, kde byl král, jehož hledali, až k setkání s tímto králem, Beránkem Božím, který snímá hříchy světa. Toto slovo se obrací také k nám. I my se musíme rozhodnout. Když se nad tím zamyslí-

Kdo nechá vstoupit do svého života Krista, neztrácí nic...

me, je to ve skutečnosti přesně to, co zakoušíme při každém slavení eucharistie. V každé mši svaté nás totiž setkání se Slovem Božím vede k účasti na tajemství kříže a vzkříšení Krista, a tak k eucharistické hostině, ke sjednocení s Kristem. Na oltáři je přítomen ten, kterého mudrci spatřili, jak leží na seně: Kristus, živý chléb, který sestoupil z nebe, aby dal život světu, pravý

Beránek, který dává svůj život za spásu lidstva. Osvěceni slovem můžeme – v Betlémě, v „domě chleba“ – zakusit uchvacující setkání s nepochopitelnou velikostí Boha, který se snižuje do té míry, že se ukazuje v jeslích a na oltáři se rozdává jako pokrm. Dovedeme si představit údiv mudrců před dítětem v plenkách! Jen víra jim umožnila poznat v podobě dítěte toho krále, kterého hledali, Boha, ke kterému je vedla hvězda. V něm vstoupil Věčný do času tím, že překlenul propast, která

Kristus nebere nic z toho, co je ve vás krásného a velkého...

dělí konečně od nekonečného, viditelné od neviditelného; v něm se tajemství stalo poznatelným tím, že se nám vydalo v podobě malého dítěte. „Plní údivu stojí mudrci před tím, co vidí: nebe na zemi a zemi na nebi; člověka v Bohu, Boha v člověku. V nepatrném těle vidí úžasně toho, kterého nemůže obsáhnout celý svět.“ (Petrus Chrysologus, Sermo 160, 2) S tímto údivem se chceme v tomto roce Eucharistie obrátit ke Kristu, který je přítomen ve svatostánku milosrdenství, ve svátosti oltářní.

Milí mladí, štěstí, které hledáte, na které máte právo, má jméno, má tvář: je to Ježíš z Nazareta, skrytý v Eucharistii. On sám dává lidstvu život v plnosti! Řekněte spolu s Marií vaše „ano“ Bohu, který se vám chce darovat. Opakují vám dnes, co jsem řekl na začátku svého pontifikátu: „Kdo nechá vstoupit do svého života Krista, neztrácí nic, vůbec nic, absolutně nic z toho, co činí život svobodným, krásným a velkým. Ne, jen v tomto přátelství se otvírají brány života dokořán. Jen v tomto přátelství se skutečně otvírají velké možnosti lidského bytí. Jen v tomto přátelství zakoušíme, co je krásné a co činí člověka svobodným (homilie k uvedení papeže do úřadu, 24. dubna 2005). Buďte zcela přesvědčeni o tomto: Kristus nebere nic z toho, co je ve vás krásného a velkého, nýbrž ke cti Boží, ke štěstí člověka a ke spásě světa vede všechno k naplnění.

V těchto dnech vás zvu k bezmezné službě Kristu, ať to stojí, co to stojí. Setkání s Ježíšem Kristem vám umožní vnitřně zakusit radost z jeho živé a životodárné přítomnosti, abyste pak mohli být jejími svědky ve svém okolí. Kéž vaše přítomnost v tomto městě je již prvním znamením zvěstování evangelia skrze svědectví vašeho chování a vaší životní radosti. Ať z našich srdcí vystupují k Otci zpěvy díky a chvály za mnohá dobrodíní, která nám prokázal, a za dar víry, který budeme společně slavit tím, že ji zvěstujeme do celého světa z této země, která leží ve středu Evropy. Evropy, která evangelium a jeho svědkům v průběhu staletí za mnoho vděčí.

Vydám se jako poutník do Kolínského dómu, abych tam uctil ostatky svatých Tří králů, kteří byli ochotni opustit všechno, aby následovali hvězdu, jež je vedla k zachránce lidského pokolení. I vy, milí mladí, jste již měli možnost,

„Maranatha!“ „Přijď, Pane Ježíši!“

nebo ji ještě budete mít, tuto pouť učinit. Tyto relikvie nejsou jen ubohým znamením toho, co mudrci byli, a co předtím tolika staletími zažili. Ostatky nás vedou k samotnému Bohu: On je totiž ten, kdo silou své milosti propůjčuje slabému člověku odvahu svědčit o něm před celým světem. Když nás církev zve k uctívání smrtelných ostatků mučedníků a svatých, nezapomíná, že se nakonec jedná o ubohé lidské kosti; ale tyto kosti patří lidem, kteří byli proniknuti transcendentní mocí Boží. Relikvie svatých jsou stopy oné neviditelné, ale reálné přítomnosti, která osvětluje temnoty světa tím, že zviditelňuje království Boží v nás. S námi a za nás volají: „Maranatha!“ – „Přijď, Pane Ježíši!“ Moji milí, těmito slovy se s vámi loučím a říkám vám srdečně: „Na shledanou“ při slavení vigilie v sobotu večer!

(Volný překlad, mezi titulky redakce)

ŘEČ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. NA RÝNSKÝCH LOUKÁCH 18. 8. 2005

Milí mladí,

těší mě, že se s vámi mohu setkat zde v Kolíně na břehu Rýna. Jako poutníci jste následovali svaté Tři krále a přišli jste z různých částí Německa, Evropy a celého světa. Tím, že jdete v jejich stopách, chcete objevit Ježíše. Byli jste ochotni vydat se na cestu, abyste dosáhli stejného cíle, osobně a zároveň ve společenství hledět na tvář Boha, který se zjevil v dítěti v jeslích. Jako vy, i já jsem se vydal na cestu, abych společně s vámi poklekl před bílou proměněnou hostií, ve které oči víry poznávají reálnou přítomnost Vykupitele. Společně pak budeme meditovat nad tématem SDM „Přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2, 2)

S velikou radostí zdravím vás, milí mladí, kteří jste z blízka i z dále připutovali po cestách světa a vašeho života. Se zvláštním pozdravem se obracím k těm, kteří jako mudrci připutovali z „Orientu“. Vy jste zástupci nesčetného množství našich bratří a sester, kteří, aniž by to věděli, očekávají východ hvězdy na svém nebi, aby byli přivedeni ke Kristu, světlu národů, a nalezli v něm uspokojující odpověď na žízeň jejich srdce. Srdečně zdravím také ty z vás, kteří nejsou pokřtěni, kteří ještě neznají Krista nebo nejsou v církvi doma. Právě na vás se papež Jan Pavel II. obrátil se zvláštním pozváním na

Otevřete svá srdce Bohu, nechte se překvapit Kristem!

toto setkání. Děkuji vám, že jste se rozhodli přijet do Kolína. Někteří z vás by možná mohli na sebe vztáhnout slova Edity Steinové – té, která později žila v Karmelu v Kolíně – o jejím mládí: „Vědomě a dobrovolně jsem se vzdala zvyku modlit se.“ V těchto dnech budete opět moci vrušujícím způsobem zakusit modlitbu jako dialog s Bohem – s tím Bohem, o kterém víme, že nás miluje a kterého chceme

milovat i my. Všem bych chtěl důrazně říci: „Otevřete svá srdce Bohu, nechte se překvapit Kristem! Dejte Mu v těchto dnech možnost promlouvat k vám! Otevřete dveře vaší svobody Jeho milosrdné lásce! Předložte Kristu vaše radosti i trápení a nechte Ho, aby prozářil vašeho ducha svým světlem a dotknul se vašeho srdce svou milostí!

On vás miloval, vy jste to pochopili a tuto lásku jste s elánem svého mládí opětovali.

Zakuste v těchto požehnaných dnech vzájemnosti a radosti církve jako místo milosrdenství a něžnosti Boží vůči lidem. V církvi a skrze ni dojdete ke Kristu, který na vás čeká.“

Dnes přijíždím do Kolína, abych se s vámi účastnil XX. SDM. S vděčností a vnitřně pohnut spontánně myslím na námi a všemi tak milovaného služebníka Božího Jana Pavla II., který přišel s úžasnou myšlenkou, svolal mladé celého světa, aby společně oslavovali

Krista, jediného zachránce lidského pokolení. Díky hlubokému dialogu, který se během dvaceti let rozvinul mezi papežem a mladými, mohli mnozí z vás prohloubit svou víru, navázat těsné svazky společenství, nadchnout se pro dobrou zprávu o spásě v Kristu a zvěstovat ji v mnoha částech světa. Tento velký papež dokázal

pochopit výzvy, kterým dnes mladí lidé čelí. Aby potvrdil svou důvěru v ně, neváhal je podnitit k tomu, aby byli statečnými hlasateli evangelia, neotřesitelnými šířiteli kultury pravdy, lásky a pokoje. Dnes je mým úkolem, ujmout se tohoto mimořádného duchovního dědictví, které nám papež Jan Pavel II. zanechal. On vás miloval, vy jste to pochopili a tuto lásku jste s elánem svého mládí opětovali. Nyní je naším společným úkolem proměnit jeho učení ve skutek. S tímto závazkem jsme zde v Kolíně jako poutníci, kteří jdou ve stopách svatých Tří králů. Podle tradice zněla jejich jména řecky Caspar, Melchior a Balthasar. Matouš ve svém evangelium opakuje otázku, která hořela v jejich srdci: „Kde je ten nově narozený král Židů?“ (Mt 2, 2) Touha najít ho byla důvodem, proč podnikli dlouhou cestu do Jeruzaléma. Museli snášet námahu a odříkání a neztratit při tom odvahu a nepodlehnout pokušení vrátit se zpět. Potom, když byli blízko cíle, nemohli položit jinou otázku než tuto. Také my jsme přijeli do Kolína, protože v srdci, i když jiným způsobem, cítíme tu samou naléhavou otázku,

kteřá muže z Orientu přinutila vydat se na cestu. My se dnes sice neptáme na krále; ale zneklidňuje nás stav světa a tážeme se: Kde najdeme měřítka pro svůj život, a kde měřítka, abychom se zodpovědně podíleli na utváření současnosti a budoucnosti světa? Komu smíme důvěřovat, komu se svěřit? Kde je ten, kdo mi může dát uspokojující odpověď na očekávaní mého srdce? Klášť si takové otázky znamená především uznat, že cesta není u konce, dokud se člověk nesetká s tím, který má moc založit ono univerzální království spravedlnosti a pokoje, po kterém lidé touží, které však sami nejsou schopni uskutečnit. Klášť si tyto otázky dále znamená hledat toho, který neklame a nemůže být oklamán, a který je proto schopen nabídnout jistotu, jež je tak neotřesitelná, že z ní člověk může žít, a popřípadě pro ni i zemřít.

Když se na horizontu života objeví tato odpověď, pak milí přátelé, musí člověk učinit nutná rozhodnutí. Je to jako když se člověk ocitne na křižovatce: kterou cestou se vydat? Tou, ke které podněcují vášně, nebo tou, kterou ukazuje hvězda, která září ve svědomí? Když mudrci slyšeli odpověď: „V Betlémě v Judei; neboť tak je psáno u proroků“ (Mt 2, 5), rozhodli se, osvícení tímto slovem, pokračovat v cestě až k cíli. Z Jeruzaléma šli do Betléma, to znamená od slova, které jim ukázalo, kde byl král, jehož hledali, až k setkání s tímto králem, Beránkem Božím, který snímá hříchy světa. Toto slovo se obrací také k nám. I my se musíme rozhodnout. Když se nad tím zamyslí-

Kdo nechá vstoupit do svého života Krista, neztrácí nic...

me, je to ve skutečnosti přesně to, co zakoušíme při každém slavení eucharistie. V každé mši svaté nás totiž setkání se Slovem Božím vede k účasti na tajemství kříže a vzkříšení Krista, a tak k eucharistické hostině, ke sjednocení s Kristem. Na oltáři je přítomen ten, kterého mudrci spatřili, jak leží na seně: Kristus, živý chléb, který sestoupil z nebe, aby dal život světu, pravý

Beránek, který dává svůj život za spásu lidstva. Osvícení slovem můžeme – v Betlémě, v „domě chleba“ – zakusit uchvacující setkání s nepochopitelnou velikostí Boha, který se snižuje do té míry, že se ukazuje v jeslích a na oltáři se rozdává jako pokrm. Dovedeme si představit údiv mudrců před dítětem v plenkách! Jen víra jim umožnila poznat v podobě dítěte toho krále, kterého hledali, Boha, ke kterému je vedla hvězda. V něm vstoupil Věčný do času tím, že překlenul propast, která

Kristus nebere nic z toho, co je ve vás krásného a velkého...

dělí konečně od nekonečného, viditelné od neviditelného; v něm se tajemství stalo poznatelným tím, že se nám vydalo v podobě malého dítěte. „Plní údivu stojí mudrci před tím, co vidí: nebe na zemi a zemi na nebi; člověka v Bohu, Boha v člověku. V nepatrném těle vidí úžasně toho, kterého nemůže obsáhnout celý svět.“ (Petrus Chrysologus, Sermo 160, 2) S tímto údivem se chceme v tomto roce Eucharistie obrátit ke Kristu, který je přítomen ve svatostánku milosrdenství, ve svátosti oltářní.

Milí mladí, štěstí, které hledáte, na které máte právo, má jméno, má tvář: je to Ježíš z Nazareta, skrytý v Eucharistii. On sám dává lidstvu život v plnosti! Řekněte spolu s Marií vaše „ano“ Bohu, který se vám chce darovat. Opakují vám dnes, co jsem řekl na začátku svého pontifikátu: „Kdo nechá vstoupit do svého života Krista, neztrácí nic, vůbec nic, absolutně nic z toho, co činí život svobodným, krásným a velkým. Ne, jen v tomto přátelství se otvírají brány života dokořán. Jen v tomto přátelství se skutečně otvírají velké možnosti lidského bytí. Jen v tomto přátelství zakoušíme, co je krásné a co činí člověka svobodným (homilie k uvedení papeže do úřadu, 24. dubna 2005). Buďte zcela přesvědčeni o tomto: Kristus nebere nic z toho, co je ve vás krásného a velkého, nýbrž ke cti Boží, ke štěstí člověka a ke spásě světa vede všechno k naplnění.

V těchto dnech vás zvu k bezmezné službě Kristu, ať to stojí, co to stojí. Setkání s Ježíšem Kristem vám umožní vnitřně zakusit radost z jeho živé a životodárné přítomnosti, abyste pak mohli být jejími svědky ve svém okolí. Kéž vaše přítomnost v tomto městě je již prvním znamením zvěstování evangelia skrze svědectví vašeho chování a vaší životní radosti. Ať z našich srdcí vystupují k Otci zpěvy díky a chvály za mnohá dobrodíní, která nám prokázal, a za dar víry, který budeme společně slavit tím, že ji zvěstujeme do celého světa z této země, která leží ve středu Evropy. Evropy, která evangelium a jeho svědkům v průběhu staletí za mnoho vděčí.

Vydám se jako poutník do Kolínského dómu, abych tam uctil ostatky svatých Tří králů, kteří byli ochotni opustit všechno, aby následovali hvězdu, jež je vedla k zachránce lidského pokolení. I vy, milí mladí, jste již měli možnost,

„Maranatha!“ „Přijď, Pane Ježíši!“

nebo ji ještě budete mít, tuto pouť učinit. Tyto relikvie nejsou jen ubohým znamením toho, co mudrci byli, a co před toulikou staletími zažili. Ostatky nás vedou k samotnému Bohu: On je totiž ten, kdo silou své milosti propůjčuje slabému člověku odvahu svědčit o něm před celým světem. Když nás církev zve k uctívání smrtelných ostatků mučedníků a svatých, nezapomíná, že se nakonec jedná o ubohé lidské kosti; ale tyto kosti patří lidem, kteří byli proniknuti transcendentní mocí Boží. Relikvie svatých jsou stopy oné neviditelné, ale reálné přítomnosti, která osvětluje temnoty světa tím, že zviditelňuje království Boží v nás. S námi a za nás volají: „Maranatha!“ – „Přijď, Pane Ježíši!“ Moji milí, těmito slovy se s vámi loučím a říkám vám srdečně „Na shledanou“ při slavení vigilie v sobotu večer!

(Volný překlad, mezi titulky redakce)

ŘEČ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. NA RÝNSKÝCH LOUKÁCH 18. 8. 2005

Milí mladí,

těší mě, že se s vámi mohu setkat zde v Kolíně na břehu Rýna. Jako poutníci jste následovali svaté Tři krále a přišli jste z různých částí Německa, Evropy a celého světa. Tím, že jdete v jejich stopách, chcete objevit Ježíše. Byli jste ochotni vydat se na cestu, abyste dosáhli stejného cíle, osobně a zároveň ve společenství hledět na tvář Boha, který se zjevil v dítěti v jeslích. Jako vy, i já jsem se vydal na cestu, abych společně s vámi poklekl před bílou proměněnou hostií, ve které oči víry poznávají reálnou přítomnost Vykupitele. Společně pak budeme meditovat nad tématem SDM „Přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2, 2)

S velikou radostí zdravím vás, milí mladí, kteří jste z blízka i z dále připutovali po cestách světa a vašeho života. Se zvláštním pozdravem se obracím k těm, kteří jako mudrci připutovali z „Orientu“. Vy jste zástupci nesčetného množství našich bratří a sester, kteří, aniž by to věděli, očekávají východ hvězdy na svém nebi, aby byli přivedeni ke Kristu, světlu národů, a nalezi v něm uspokojující odpověď na žízeň jejich srdce. Srdečně zdravím také ty z vás, kteří nejsou pokřtěni, kteří ještě neznají Krista nebo nejsou v církvi doma. Právě na vás se papež Jan Pavel II. obrátil se zvláštním pozváním na

Otevřete svá srdce Bohu, nechte se překvapit Kristem!

toto setkání. Děkuji vám, že jste se rozhodli přijet do Kolína. Někteří z vás by možná mohli na sebe vztáhnout slova Edity Steinové – té, která později žila v Karmelu v Kolíně – o jejím mládí: „Vědomě a dobrovolně jsem se vzdala zvyku modlit se.“ V těchto dnech budete opět moci vzrušujícím způsobem zakusit modlitbu jako dialog s Bohem – s tím Bohem, o kterém víme, že nás miluje a kterého chceme

milovat i my. Všem bych chtěl důrazně říci: „Otevřete svá srdce Bohu, nechte se překvapit Kristem! Dejte Mu v těchto dnech možnost promlouvat k vám! Otevřete dveře vaší svobody Jeho milosrdné lásce! Předložte Kristu vaše radosti i trápení a nechte Ho, aby prozářil vašeho ducha svým světlem a dotknul se vašeho srdce svou milostí!

On vás miloval, vy jste to pochopili a tuto lásku jste s elánem svého mládí opětovali.

Zakuste v těchto požehnaných dnech vzájemnosti a radosti církve jako místo milosrdenství a něžnosti Boží vůči lidem. V církvi a skrze ni dojdete ke Kristu, který na vás čeká.“

Dnes přijíždím do Kolína, abych se s vámi účastnil XX. SDM. S vděčností a vnitřně pohnut spontánně myslím na námi a všemi tak milovaného služebníka Božího Jana Pavla II., který přišel s úžasnou myšlenkou, svolal mladé celého světa, aby společně oslavovali

Krista, jediného zachránce lidského pokolení. Díky hlubokému dialogu, který se během dvaceti let rozvinul mezi papežem a mladými, mohli mnozí z vás prohloubit svou víru, navázat těsné svazky společenství, nadchnout se pro dobrou zprávu o spásě v Kristu a zvěstovat ji v mnoha částech světa. Tento velký papež dokázal

pochopit výzvy, kterým dnes mladí lidé čelí. Aby potvrdil svou důvěru v ně, neváhal je podnitit k tomu, aby byli statečnými hlasateli evangelia, neotřesitelnými šířiteli kultury pravdy, lásky a pokoje. Dnes je mým úkolem, ujmout se tohoto mimořádného duchovního dědictví, které nám papež Jan Pavel II. zanechal. On vás miloval, vy jste to pochopili a tuto lásku jste s elánem svého mládí opětovali. Nyní je naším společným úkolem proměnit jeho učení ve skutek. S tímto závazkem jsme zde v Kolíně jako poutníci, kteří jdou ve stopách svatých Tří králů. Podle tradice zněla jejich jména řecky Caspar, Melchior a Balthasar. Matouš ve svém evangelium opakuje otázku, která hořela v jejich srdci: „Kde je ten nově narozený král Židů?“ (Mt 2, 2) Touha najít ho byla důvodem, proč podnikli dlouhou cestu do Jeruzaléma. Museli snášet námahu a odříkání a neztratit při tom odvahu a nepodlehnout pokušení vrátit se zpět. Potom, když byli blízko cíle, nemohli položit jinou otázku než tuto. Také my jsme přijeli do Kolína, protože v srdci, i když jiným způsobem, cítíme tu samou naléhavou otázku,

